

Tamaran (Part II)

2008-06-18 01:24:11

Els peus calçats per unes xinelles molt senzilles comencen a pujar les escales. Se sap el camí de memòria i són un gestos gairebé mecànics. Els graons esperen les passes de la noia. Coneixen el seu caminar i no s'estan de saludar-la de forma constant. Un d'aquests graons sembla que, quan el trepitges, vagi a obrir-se de bat a bat. La fusta està esqueixada per la meitat i el pobre només pot que resistir una i una altra vegada el trànsit de les escales -per solidaritat amb la resta dels seus companys de lluita. La calidesa de la fusta fa que ella sempre hi tingui un cert respecte, als graons de l'escala. Els sap fer callar, les nits de festa i d'estiu, esbojarrada de jove i amb el neguit per mor que no la sentin; quan convé però, les sap fer cridar com fures. També però, Déu sap les vegades que de nina havia baixat les escales de bot en bot, com si baixes per un barranc que no té fi, un barranc que acaba amb una platja paradisiàca de terra fosca.

La instal·lació elèctrica li permet encendre el llum en pujar les escales i apagar-lo quan ja és al pis de dalt. Tot plegat una gran comoditat. A casa dels meus avis, també existia aquest sistema i això ens permetia arribar al pis superior sense haver de pujar a les fosques i no haver de témer per una caiguda estúpida que ens fes anar tot l'estiu amb la cama embenada.... Apaga el llum doncs, i mira cap a avall, un segon o menys, però això ja és suficient per a reconèixer la llum del carrer que entra per la finestreta quadrada que hi ha al final de l'escala. Es torna a girar i, ara però, gairebé amb els ulls tancats, es dirigeix cap el lavabo. Just davant seu. Torna a encendre el llum i se n'adona de la quantitat de vegades que un interruptor pot arribar a estar present en qualsevol acció que faci: encendre un llum, posar en marxa l'assegador de cabells, mirar un missatge en el mòbil.

Es culiva a la tassa del wàter i es deixa anar. Espera només tres segons i la micció comença a sortir, raja amb força. El soroll sobre la porcellana de la peça la fa sospirar amb els ulls tancats. Està esgotada. Obre i torna a tancar els ulls. Mecànicament s'aixeca i, sense mirar el líquid groc, tira de la cadena. El mirall li torna la seva imatge. De vegades quan era petita s'havia arribat a confessar amb aquella imatge. Sempre ha estat una persona d'amistats reduïdes i això ha fet que moltes vegades, la seva veu interior es converteixi en una companya incansable. Li diu i li aconsella tot el que ha de fer. De vegades li ha aconsellat en moments decisius. En aquestes hores de la nit però, fins i tot la seva veu interior està cansada. Es grata un gra de la sotabarba, té la cara marcada, a voltes els nervis la traeixen. La veu interior desperta per a recordar-li que està passant una mala època. Però sap que les males èpoques sempre s'acaben. Aquesta vegada ja té ganes que torni a sortir el sol per ella.

Tanca el llum del bany, dues passes i s'atura... esquerra o dreta? Entra a l'alcova. Esquerra. Tot i que té son vol entretenir-se una mica. Un altre cop es troba davant del repte d'un interruptor. Encén la clau que obre el corrent elèctric, acte seguit pitja el botó general de l'ordinador. La pantalla fa pampallugues i torna gris. Tot i que l'estiu ja comença a morir decideix posar en funcionament el ventilador. Un ventilador enorme, d'última generació, amb comandament a distància i llum incorporat. L'ordinador arrenca definitivament.

La llum de la pantalla envaeix la foscor de l'habitació. Li il·lumina la cara i li la fa més atractiva. Però ningú no la veu, ni tan sols ella mateixa. Amb la mà damunt el ratolí el fa moure per damunt de la fusta de la taula. Obre el navegador i tecleja l'adreça molt més ràpid que si la sabés de memòria. Té neguit per mirar el correu. Avui fa tard a la cita i vol veure si ell ha deixat una nota, un petit missatge com a senyal que no està enfadat, que ell entén que ella estigui cansada i que demà serà un altre dia.

Cony! En les dues bústies de correu res de res. De vegades se sent sola. Ella li escriu moltes vegades a

ell, fins i tot li envia acudits com els que els nois —els mascles adolescents—, s'envien entre ells. Fins i tot li ha arribat a enviar fotos de dones despullades. Ell però, sap que ella no té competència possible. Ella és la noia amb qui ha compartit tants silencis i nits de pluja. Tot i així a voltes fa falta una prova. Un senyal. Ell sovint té ganes de dir-li que vol ser només per a ella, però no sap com. Té por que no entengui les seves paraules. Tan senzill com és.

Tanca el navegador i obre el servei de missatgeria. Però tampoc res! Com pot ser que se n'hagi descuidat? També admet la seva part de culpa. Però es resigna a que només per mitja hora, no l'hagi esperat. Només era un moment. Bé, la diferència horària té aquestes coses. Mira la pantalla i la ment se li queda en blanc. No sap què pensar... Obre el navegador un altre cop. Però no, no té esma i se sent cansada. Les parpelles li pesen. L'última vegada que se varen veure ell ho havia notat: la vista se li havia entristit. Però és que de vegades viure es fa difícil. Mentre apaga l'ordinador la noia es mira les ungles dels peus que les xinel·les deixen veure. Pensa que d'aquí a dos dies les haurà de repassar, tornar-li a donar la corba precisa a cada unglia. I qui sap, potser pintar-se-les una mica. Potser la força, com també pensava en Joan Miró, li pujarà pels peus i la revitalitzarà.

Les passes pel corredor que comunica els dos cossos de la casa fan que el trespol faci una mica de renou. No es preocupa, en aquella planta de l'habitatge no dorm ningú més que ella.

Entra a la seva cambra i gairebé a les fosques va caminant fins que troba el llum de sobretaula, i la llum torna a escalfar una mica la seva solitud. De fet, de vegades ha de fer memòria per a saber quantes hores fa que està callada. Pensa molt, té les coses clares, cada cop més i més. Una gran pilota que no atura de rodolar. De vegades per relaxar-se mira fotografies que té en un petit expositor. Una foto que es recolza sobre una altra imatge i aquesta sobre una altra.... són fotos del passat. Com totes, unes imatges que els dos es moren de ganes que tornin a ser realitat. La seva realitat. Mira la que està exposada en aquell moment, només de reüll. Se les sap de memòria, però no les treu. Li fa por treure-les.



Asseguda damunt del llit comença a acomiadar-se del dia. El silenci ho envaeix tot. De tant en tant un motor de motocicleta crida a la nit. No li importa, les motos sempre li han fet una mica de respecte. El que ella vol és conduir un cotxe potent. Dur-lo per les muntanyes, mostrar-li cada racó del seu món, de la seva geografia. Sap que sí, que només és qüestió de temps. Va estar tant a prop aquella vegada. La pròxima vegada aconseguirà el permís de conduir. El cotxe costarà una mica més d'aconseguir, potser sí que en farà un foradet quan comenci a estalviar... no vol pensar-hi, ara. Es gita, no pot més. Vol que la son envaeixi el seu cos com cada nit. Que el miracle es repeteixi com cada vesprada. Com la mar amb les pujades i baixades de la marea. Puguen i baixen amb constant facilitat. Ho ha vist tantes vegades que ho troba natural, com el bategar constant de l'oceà.

De cop, les llumenetes del mòbil s'activen. Arriba un missatge: «Perdona amor, encara no he acabat la feina, uff quin rotllo. Joder. Bé, demà més. Ànim quan t'aixequis, una besada pececillo!!!». Somriu sense

adonar-se. S'escriuen els missatges sense abreujar, per a que la relació no sigui tan freda. Cada lletra compta. Per fi li ha enviat el senyal que esperava, tant senzill, però tant necessitat. Ella sap que ell ara també necessita la telefonada perduda de rigor. Sinó es neguitejarà. Quan la distància és molt gran és difícil saber-ne les actituds, les angoixes. I per això, necessiten proves constants. Hi ha vegades que la vida és difícil, però també hi ha el plaer de l'enyor. De la necessitat de retrobar-se.

Torna a tancar els ulls, ara amb la necessitat profunda de deixar passar les hores. Un calfred li puja pel genoll. És el seu llit de tota la vida, de tota la seva adolescència. Però també l'ha compartit amb ell. No sap si ell des de la llunyania pensa com ella. Ell recorda les dolces migdiades.

No se vol amargar la vida, a l'endemà haurà de continuar lluitant pel seu futur. Tots dos combaten també per llur futur. De moment es troben allunyats, però comparteixen aquesta il·lusió: saben que és possible. D'altres ho han pogut fer i tirar endavant. Ells també. Només cal ser pacients... ara que la son li venç els muscles té ganes de tornar-se aixecar per lluitar. Ha de lluitar per a ella mateixa, s'ho mereix. Com tothom. I a més a més sap que ell l'estima. Només fa falta sentir la seva mà sobre la seva pell.... i deixar que les onades tornin a mullar la sorra assecada pel sol.